

сборник материалов. – Вильнюс: Bendrove “Atgimimas”, 1989. – С.30–34.

8. Рупняк Л. Національна школа: проблеми і здобутки / Л.Рупняк // За вільну Україну. – 1991. – 18 травня.

9. Стернюк В.: “...Щоб ніхто не віддав нікому злом за зло...” [інтерв’ю з В.Стернюком] / Я.Гулько // Людина і світ. – 1991. – №4. – С.9–19.

10. Центральний державний архів громадських об’єднань України. – Ф.1. – Оп.32. – Спр.2768.

11. Там само. – Спр.2872.

12. Там само. – Спр.2922.

13. Чи “Лихо з розуму”? // За вільну Україну. – 1990. – 1 липня.

References

1. Adamovych S.V. Sobornist’ ta regional’nyj rozvytok u suspil’no-politychnomu zhytti nezaleznoi’ Ukrainy / S.V. Adamovych. – Ivano-Frankiv’sk: Misto-NV, 2009. – 884 s.

2. Batenko T. Galyc’ki namisnyky: Zapysky z korydoriv l’vivs’koi’ vlyady / T.Batenko. – L.: Kamenjar, 2004. – 196 s.

3. V’jacheslav Chornovil: “Nam potribnyj politychnyj pljuralizm” [interv’ju z V.Chornovolom] / I.Rudko // Frankova kryncycja. – 1990. – 8 grudnja.

4. Kozlovs’kyj B. Rozkryly ukrai’ns’ku dushu / B.Kozlovs’kyj // Za vil’nu Ukrain’nu. – 1991. – 6 lypnja.

5. Lyst L. Kravchuka do M.Gorbachova pro vijs’kovu sluzhbu // Pres-bjuletyn’ Narodnoi’ rady. – 1991. – №2–3. – С.9–10.

6. L’vivshhyna: peremoga demokracji?. Vystup V.Chornovola na sesii’ L’vivs’koi’ oblasnoi’ rady // Ukrai’ns’ke slovo. – 1991. – 21 lystopada.

7. Postanovlenie Verhovnogo Soveta Litovskoj Socialisticheskoy Respubliki “O voennoj sluzhbe grazhdan Litovskoj SSR” ot 29 sentjabrja 1989 g. // Lietva. Litva. Lithuania: sbornik materialov. – Vil’njus: Bendrove “Atgimimas”, 1989. – С.30–34.

8. Рупняк Л. Национальная школа: проблемы и здобутки / Л.Рупняк // За vil’nu Ukrain’nu. – 1991. – 18 travnja.

9. Sternjuk V.: “...Shhob nihto ne viddav nikomu zlom za zlo...” [interv’ju z V.Sternjukom] / Ja.Gul’ko // Ljudyna i svit. – 1991. – №4. – С.9–19.

10. Central’nyj derzhavnyj arhiv gromads’kyh ob’jednan’ Ukrainy. – F.1. – Op.32. – Spr.2768.

11. Tam samo. – Spr.2872.

12. Tam samo. – Spr.2922.

13. Chy “Lyho z rozumu”? // Za vil’nu Ukrain’nu. – 1990. – 1 lypnja.

Derevynskiy V.F., Doctor of Historical Sciences, Associate Professor, Department of Political Science, Kyiv National University of Construction and Architecture (Ukraine, Kiev), vasyldr@ukr.net

Religious, cultural, educational and military aspects of activities of the Lviv Regional Council in 1990–1991

The article aims to highlight the activities of the Lviv Regional Council first democratic convocation, elected in 1990, in particular in the implementation of religious, cultural, educational and military issues. Chronological constraints articles due to the fact that in the early years of activities of the Lviv Regional Council were held intensive measures on implementation of aforementioned aspects. The methodological basis of study served a concrete historical, comparative, historical and analytical methods. Used principles of objectivity, historicism, multifactorial. In the conclusions indicated that the Lviv Regional Council of first democratic convocation has launched many different of progressive reforms that were subsequently applicable by representative bodies of others regions and found a reflection in the legislative decisions of Ukrainian parliament.

Keywords: regional soviet, church, education, culture, military appeal.

Деревинский В. Ф., доктор исторических наук, доцент, профессор кафедры политических наук, Киевский национальный университет строительства и архитектуры (Украина, Киев), vasyldr@ukr.net

Религиозные, культурно-образовательные и военные аспекты деятельности Львовского областного совета в 1990–1991 гг.

Целью статьи является осветить деятельность Львовского областного совета первого демократического созыва, избранного в 1990 г., в частности относительно решения религиозного, культурно-образовательного и военного вопросов. Хронологическое ограничение статьи 1990–1991 гг. обусловлено тем, что именно в первые годы своей каденции Львовский областной совет осуществлял интенсивную деятельность из реализации отмеченных аспектов. Методологической основой исследования послужил конкретно исторический, сравнительный и историко-аналитический методы. Использованы принципы объективности, историзма, базисфакторности. В выводах отмечено, что Львовский областной совет первого демократического созыва положил начало ряду разнообразных прогрессивных реформ, которые были впоследствии

заимствованы советами других регионов и нашли отображение в законодательных решениях украинского парламента.

Ключевые слова: областной совет, церковь, образование, культура, военные призывы.

* * *

УДК 323.174

Кваша О. П.

кандидат политических наук, старший преподаватель кафедры философии та суспільно-політичних наук, Донбаська державна машинобудівна академія (Україна, Краматорськ), kvasha-a@mail.ru

СУЧАСНІ ЗАСАДИ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ (КОНЦЕПТУАЛЬНИЙ ПІДХІД)

Досліджуються проблеми регіональної політики в контексті регіональної політичної культури. В статті аналізуються проблеми, основні тенденції, а також формування конкретних завдань, що повинні враховуватися органами державної влади при виробленні і реалізації державної регіональної політики України в контексті регіональної політичної культури. Визначено що в Україні регіональна політична культура виявляється характерною основою регіональної політики. Визначені та зазначені пріоритетні завдання у сфері регіональної політики на найближчу перспективу.

Ключові слова: регіональна політика, політична культура, децентралізація, унітарна держава, федералізм, державне управління.

Складна політична ситуація, яка склалася нині в розвитку нашої держави, свідчить про те, що жорстка централізація в управлінні країною та її економікою не має прогресивної перспективи. Український унітаризм має вдосконалюватися через децентралізацію і розширення повноважень регіонів, їх економічної самостійності, з метою більш ефективного використання ресурсів конкретної місцевості. Без децентралізації функцій у владно-політичній, соціальній і економічній сферах регіон не може забезпечити налагодження взаємозв’язків територіальних інтересів із загальнонаціональними. Кожний регіон, враховуючи власні економічні й соціальні потреби, повинен сам визначати свою участь у спільному з іншими регіонами розв’язанні міжрегіональних та загальнодержавних проблем.

Проекти та програми регіонального розвитку, які розроблені та впроваджуються в Україні, основний акцент роблять на економічних питаннях, випускаючи з поля зору соціально-демографічні й духовні механізми, ментальні особливості населення. Актуальність дослідження проблем регіональної політики в контексті регіональної політичної культури полягає в тому, що в умовах глобалізації та інтеграційних процесів, вкрай необхідною є активізація теоретичних та прикладних досліджень для вирішення найбільш пріоритетних, найбільш гострих і невідкладних регіональних проблем.

Метою цієї статті є аналіз проблем, основні тенденції, а також формування конкретних завдань, що повинні враховуватися органами державної влади при виробленні і реалізації державної регіональної політики України в контексті регіональної політичної культури.

Проблемні питання регіональної політики витікають, у першу чергу з етнічних особливостей регіонів України з її історичної спадщини, причому і не такої давньої. На певних українських територіях нині проживають люди, котрі починали свій життєвий шлях в інших державах, не покидаючи місця свого проживання. Якщо після утворення Радянської України

більшість територій сучасної України увійшли до її складу, то Галичина (Львівщина, Тернопільщина й частина Івано–Франківщини) та Волинь (Луцька й Рівненська області) залишилися у складі Польщі, Закарпаття (Закарпатська область) – у складі Чехословаччини, Буковина (Чернівецька область і частина Івано–Франківщини) – у складі Румунії до Другої світової війни, а частини Бессарабії (частини Одеської області) навіть після 1939 року належали їй. Остаточний процес формування території країни в її сучасних кордонах було завершено 1954 року з приєднанням Кримського півострова.

Як відомо, українська політична культура в загальних рисах повторює загальноєвропейські типи політичних культур й разом з тим вона має певні регіональні особливості, якими не варто нехтувати. Визначити ці особливості не просто. Деякі з них перебувають ще на стадії становлення, інші відмирають. Одні корелюються з політичною системою, що створюється, інші – з системою, що відходить у небуття. Окремі вже розгорнули свою якісну визначеність, інші лише жевріють, хоча й заявляють про себе як необхідні та закономірні.

На думку відомого російського культуролога О.Флієра політична культура – це один з найбільших сегментів цілісної локальної культури, який різнить певною місцевою специфікою тих або тих ознак чи комплексів характеристик. Специфіка цих ознак може бути породжена й накопичена з різних причин: порівняно ізольоване від основного ядра проживання певної групи, особливе віросповідання, специфічні станова–професійні функції, те саме, але ще й в умовах сильного господарсько–культурного впливу сусідів, інше етнічне походження, незавершене злиття народів, які утворюють етнос тощо [1, с.152–154]. Під цим оглядом регіональна політична культура є тією частиною загальної політичної культури, яка відображає політичні, економічні та соціокультурні особливості життєдіяльності громадян конкретного регіону, забезпечує реалізацію їх конкретних прагнень та інтересів на державному рівні.

З погляду українського політолога С.Рябова, при визначенні поняття “політична культура” треба відштовхуватися від “розуміння людської спільноти як сукупності індивідів, які взаємопов’язані стосунками солідарності, поміж яких визначено визнану усіма ієрархічну залежність, де встановлені й дотримуються імперативні норми, за допомогою яких здійснюється регламентація взаємодії людей між собою, здійснено розподіл праці для забезпечення життєдіяльності усіх. При цьому солідарність – це властива окремій групі індивідів спільність інтересів, поглядів, цінностей, що мотивує їх до гуртування, узгоджених дій, взаємодопомоги, забезпечує існування групи як суспільної цілісності, створює “соціальний капітал”. Політична культура – це різні форми осмислення та свідомого, цілеспрямованого здійснення людьми практики існування спільноти в усіх формах суспільної солідарності. Це культура соціальності, шанування принципів соціальності (таких, зокрема як порядок, стабільність, добробут). Це – сукупність цінностей, які поділяють люди, знань і уявлень про влаштування суспільства [2, с.131].

Українська політична культура поєднує в собі різні системи цінностей, часом несумісні політичні орієнтації та діаметрально протилежні типи політичної свідомості, позитивні й негативні характеристики, містить в собі раціональні та ірраціональні чинники. Проте переважна більшість її характеристик концентрується навколо таких цінностей, як гуманізм, демократія, народовладдя заради свободи і незалежності. За роки незалежності Україна значно оновила структурні елементи політичної культури, цінності, навички, орієнтації, методи і прийоми політичної діяльності. Суспільство поступово звикає до політичного плюралізму, багатоманітності підходів до розв’язання нагальних політичних проблем, відкритого висловлення свого ставлення до політичних інститутів. Стає нормою позитивне настановлення на засвоєння світового досвіду, зростає почуття включеності України до світового політичного процесу. Але стара радянська тоталітарна політична культура, трансформуючись у нову систему цінностей, дає про себе знати у вигляді формального, відчуженого ставлення до офіційних політичних норм, цінностей та інститутів [3, с.156]. Через це українська політична культура є суперечливою, оскільки поєднує в собі дві протилежні системи цінностей – тоталітарну і демократичну.

Мало того, в сучасній Україні регіональні політичні культури, які акумулюють весь історичний досвід територій, стали головними детермінантами їх політичного досвіду. Політична культура як найважливіший елемент регіональної політики будь–якого суспільства пов’язує воедино політичні інститути й процеси з політичною свідомістю через зразки поведінки, цінності, емоції, установки, стиль життя, сприйняття світу. Відтак на неоднорідність політичної культури впливає й регіональний менталітет, зумовлений міжконфесійними відмінностями, особливостями віровчень та культової практики православ’я й уніатства. Так, греко–католики, що переважно сконцентровані на Заході України, за своєю догматикою тяжіють до західноєвропейського християнства, пов’язаного з римським правом і поняттям приватної власності, до влаштування вільного особистого життя. Для православного населення Сходу України характерні колективістське ставлення до життєвих проблем, прагнення надособистісної мети, милосердя, співчуття до нужденних, поблажливість до людських вад тощо. Православний більше підпорядковується дисципліні під впливом зовнішніх обставин, а греко–католик – внутрішніх. Можна говорити про більшу готовність греко–католицького Заходу країни, на відміну від православного Сходу, до лібералізації суспільства, приватизації економіки, ринкової конкуренції [4, с.73–74].

Особливості регіональної політичної культури проявляються внаслідок складної взаємодії низки системотворчих чинників, серед яких необхідно відзначити передусім особливості геополітичного характеру, способу освоєння території, структури населення та його етноконфесійного складу, соціально–економічних складових, нагромадженого політичного досвіду, наявності традиціоналізму і державницької орієнтації, наявності регіональної системи політичної комунікації, регіональної політичної еліти тощо.

Наприклад, на думку О.Проскуріної, “своєрідність регіональної політичної субкультури Донбасу зумовлена: 1) особливістю історичного характеру; 2) депресивним характером регіону й нерозв’язаністю багатьох важливих проблем; 3) поєднанням демократичних цінностей, традиціоналістських і патерналістських традицій, що послаблюються, з електоральною свідомістю, якій властиві високі очікування стосовно демократії і влади; 4) високим рівнем критичного настрою стосовно місцевої влади; 5) високим рівнем політичної участі населення порівняно з іншими регіонами країни; 6) клієнтельна модель організації елітних груп, для яких соціальний простір – це особиста домовленість між патронами клієнтельних груп. Деякі особливості цієї субкультури обумовлені прикордонним характером регіону, що проявляється в налаштованості проти запровадження приватної власності на землю, продажу її іноземцям тощо” [5, с.77].

Отже, регіональна політична культура як важливий компонент політичного процесу є складним багаторівневим і багатоаспектним утворенням, основною функцією якого стає відтворення політичного життя певного регіону, забезпечення спадкоємності політичного процесу. На кожному його етапі виникали протиріччя між регіоналізмом і державністю. Проте сучасний регіоналізм не потребує феодальної розрізненості. “Найбільш конструктивна ідея регіоналізму, – вважає О.Проскуріна, – полягає в досягненні множинності в єднанні, в цілісності, реалізації принципів демократії, захисті багатоманітності від уніфікації й знеособлення. Мета ефективної регіональної політики – забезпечити перевагу конструктивних начал, досягнення історичного компромісу і об’єднання спільним суспільним проектом” [Там же, с.75]. Усі ці обставини свідчать про те, що в Україні регіональна політична культура виявляється характерною основою регіональної політики.

В Україні існують 27 адміністративно-територіальних одиниць унітарної держави (враховуючи анексований Крим), які різняться за кількістю населення, внутрішньою структурою, соціально-демографічними та ментальними особливостями мешканців, рівнем соціально-економічного розвитку, історичним минулим, національним складом, геополітичними характеристиками й особливостями політичної та електоральної поведінки. Також має місце стійке уявлення про те, що в регіональному розвитку щось відбувається не так, щось потрібно змінити, розглядаються різноманітні соціально-економічні й духовні механізми цих змін. Якихось конструктивних кроків з боку уряду щодо регіонального розвитку поки не видно.

Розробка та реалізація регіональної політики – одне із найактуальніших і складних завдань державної влади. Політика регіонального розвитку має розглядатися у безпосередньому зв’язку з процесом реформування державного управління та децентралізації. Якість державного управління на будь-якому рівні визначається рівнем ефективності управлінських рішень, що приймаються і здійснюються суб’єктами

державної регіональної політики. Успіх прийняття рішень (крім іншого) значною мірою залежить від інформації, яка є у розпорядженні того, хто уповноважений приймати рішення. Незалежно від рівня управління процес прийняття управлінського рішення передбачає такі етапи: збирання (накопичення) необхідної інформації; розробка проекту рішення (обробка інформації, аналітичні розрахунки, аналіз можливих наслідків прийняття рішення; коректність рішення щодо законодавчої бази, відповідність рівню повноважень того, хто приймає рішення); прийняття рішення (складання документа, в якому відображено суть прийнятого рішення). Вся інформація, яка необхідна для прийняття управлінського рішення, має бути отримана своєчасно. Виконання такого рішення мають відслідковувати ті, хто це рішення прийняв, до того моменту, як виконання буде завершено.

В сучасних умовах інформаційно-організаційні аспекти і форми управління починають ставати першочерговими проблемами в регіонах. При цьому важливо забезпечити замкнуті управлінські цикли на кожному рівні управління у відповідності з його функціональними завданнями. Технічні потужності і програмні ресурси контурів управління повинні будуватися так, щоб кожний управлінський орган в кожному з контурів міг формувати в автоматизованому режимі свій банк даних.

Зазначені проблеми в діяльності центральних регіональних органів управління, що пов’язані з організаційним та інформаційним аспектами керівництва, актуалізують необхідність створення інформаційно-аналітичних служб на всіх рівнях державного управління. Саме ці служби мають комплексно вирішувати питання аналізу інформаційних потоків різних сфер соціального, економічного та політичного життя регіону з урахуванням системного підходу при вирішенні виникаючих проблем. При цьому повинна бути чітко відпрацьована система взаємодій на всіх ієрархічних рівнях управління як по вертикалі, так і по горизонталі. Це дозволить підвищити ефективність прийняття управлінських рішень за рахунок:

- автоматизації обміну інформацією як між структурними підрозділами органа управління, так і з органами управління інших рівнів ієрархії;
- повнішого забезпечення інформаційної підтримки процесу прийняття управлінських рішень на основі регіональних інформаційних ресурсів;
- оперативного інформаційно-довідкового забезпечення нормативними та законодавчими актами державного та регіонального рівня;
- створення та втілення в практику роботи систем моніторингу соціально-економічних, економічних та інших процесів, що відбуваються на території регіону;
- застосування перспективних технологій аналізу та моделювання соціально-економічних процесів на території регіону.

Більш переконливою видається позиція авторів, які вважають, що державне управління за своєю правовою суттю є регулятивною діяльністю і характеризують регулювання як невід’ємний елемент управлінської діяльності, одну із загальноуправлінських функцій [6, с.108].

Основною тенденцією розвитку державного управління у сучасному цивілізованому світі є його регіоналізація. У всіх документах і програмах розвитку ЄС скорочуються повноваження національних державних інститутів і зростає роль регіональних структур управління. Це не тільки наслідок дії інтеграційних механізмів на європейському континенті, але й внутрішня логіка розвитку державного управління. Навіть держави з традиційно жорсткими унітарними механізмами управління все інтенсивніше розвивають процеси децентралізації. Розширення самостійності регіонів переносить проблему державного управління на регіональний рівень, який в управлінському відношенні сьогодні є не менш складним, ніж управління з центру.

Говорячи про територіальну організацію влади на українських теренах, потрібно розрізняти як внутрішній, так і зовнішній аспект цієї проблеми. Внутрішній аспект – це принципи та структура побудови внутрішньодержавної “вертикальної” організації влади. Зовнішній – характеризує форми існування окремих українських земель в історичній ретроспективі і дозволяє проаналізувати зв'язки між ними, що дає змогу з'ясувати генезу висвітлення так званих федералістських ідей у світлі сучасних процесів регіонотворення.

У цілому необхідно підкреслити, що українська державність в усіх її конкретних проявах ніколи не набувала федеративної форми, хоча ідеї федералізму майже завжди існували у політико-правовій ідеології, що формувалася на наших теренах. І тому при розробці регіональної політики України необхідно намагатися зберегти унітарність країни при її можливій децентралізації (або регіоналізації).

У процесі створення нової децентралізованої системи управління необхідним елементом є поєднання загальнодержавних, регіональних та місцевих інтересів, урахування місцевої специфіки соціально-економічного, політичного і культурного розвитку. Соціальне управління повинно відповідати інтересам політично пануючих груп і об'єктивно зумовленим соціальним цілям, тому першочерговими є проблеми не технічної організації, а проблеми координації і з'ясування політичних цілей та інтересів (і на загальнодержавному рівні, і на рівні окремих регіонально-адміністративних одиниць).

Також важливо звернути увагу на ще одну особливість загального характеру, що стосується розробки проектів концепцій регіональної політики – це недоцільність об'єднання в одному документі таких питань як адміністративна реформа, зміцнення основ місцевого самоврядування, реформування організації влади, визначення розподілу функцій та повноважень різних рівнів управління. В Україні ще не створено правової бази, не тільки для регіональної політики, а й для досягнення регіонами оптимального самоврядування, немає чіткого розподілу повноважень між центральними та місцевими органами виконавчої влади й органами місцевого самоуправління з питань управління і регулювання соціально-економічним розвитком регіонів. Без створення адекватної законодавчої бази здійснення державної регіональної політики залишиться недостатньо ефективним, що

підтверджує вітчизняний та зарубіжний досвід. Такої ж думки дотримуються ряд провідних вітчизняних регіоналістів [7, с.6–12].

Серйозною проблемою є інституційне забезпечення реалізації регіональної політики в Україні. Практично в кожній з сучасних розвинених держав є спеціальний орган чи навіть система органів, які займаються виключно регіональною політикою держави. Такий орган має обґрунтувати та запроваджувати механізми реалізації регіональної політики; координувати розробку регіональних комплексних програм розвитку та цільових регіональних програм; здійснювати комплексний моніторинг розвитку регіонів; здійснювати експертизу рішень щодо галузевого розвитку, тобто визначати, яким чином вони можуть позначитися на регіональному розвитку та міжрегіональних диспропорціях.

Підсумовуючи викладене можна констатувати, що нині в Україні програми регіонального розвитку у своїй більшості не відповідають одній із обов'язкових вимог – вирішенню невеликої кількості найбільш пріоритетних, найбільш гострих і невідкладних регіональних проблем. Першочерговими завданнями у сфері регіональної політики на найближчу перспективу мають стати:

– розроблення Державної стратегії регіонального розвитку на основі Стратегії соціально-економічного розвитку України;

– необхідність збереження унітарного характеру держави, що є однією з основних гарантій територіальної цілісності і збереження суверенітету в умовах неадекватної реакції регіональних еліт, яка може виявлятися у своєрідному тлумаченні тих чи інших принципів федеративного устрою;

– державна регіональна політика повинна бути сконструйована таким чином, щоб сприяти виходу регіонів у міжнародну систему поділу праці, підвищенню рівня їх конкурентоспроможності в умовах глобалізації світової економіки.

– законодавче визначення (на засадах децентралізації) оптимальної моделі управління на державному і регіональному рівнях;

– інституційне забезпечення реалізації державної регіональної політики: необхідно визначити центральний орган виконавчої влади, відповідальний за регіональну політику;

– запровадження комплексного моніторингу розвитку регіонів з вдосконаленою системою регіональної статистичної інформації;

– проведення реформи адміністративно-територіального устрою, розмежування повноважень між центром і регіонами.

Отже, регіональна політика повинна мати довгостроковий характер, базуватися на досвіді країн з розвинутою ринковою економікою, зокрема країн ЄС, узгоджуватися з місцевою специфікою проблем і не суперечити основним положенням економічних реформ, які повинні проводитись новим урядом. Активна регіональна політика сприятиме мобілізації всіх регіональних ресурсів для забезпечення економічного зростання та зміцнення демократичних засад розвитку українського суспільства.

Список використаних джерел

1. Флиер А.Я. Культурология для культурологов / А.Я. Флиер. – М.: Академ. проект, 2000. – 325 с.
2. Рябов С.Г. Громадянське суспільство та політична культура / С.Рябов // Україна в сучасному світі. Конференція українських випускників програм наукового стажування у США. Ялта, 12–15 вересня 2002 р. – Київ, 2002. – С.129–134.
3. Сипко О.С. Політична свідомість і політична культура сучасної України: регіональні особливості в контексті проблеми формування української політичної нації / О.С. Сипко // Вісник ХНУ ім. В.Н. Каразіна “Питання політології”. – 2008. – №518. – С.25–36.
4. Погоріла Н.Б. Регіональні поділи в Україні: на прикладі політичної культури / Н.Б. Погоріла // Політична культура: теорія, проблеми, перспективи. – К., 2004. – С.63–81.
5. Проскуріна О. Політико-культурний вимір Донбаського регіону // Політичний менеджмент. – 2008. – №2 (29).
6. Керещман В.Ю. Державне регулювання регіонального розвитку: теоретичні аспекти: монографія / В.Ю. Керещман. – К.: УАДУ, 2002. – 188 с.
7. Чумаченко М.Г. Самоврядування й економічне регулювання розвитку регіону / М.Г. Чумаченко // Регіон в системі нових економічних і правових відносин: матеріали Всеукраїнської наукової конференції. – Івано-Франківськ: Сіверсія, 2008. – С.6–12.

References

1. Flier A.Ja. Kul'turologija dlja kul'turologov. – M.: Akadem. projekt, 2000. – 325 s.
2. Rjabov S. Gromadjans'ke suspil'stvo ta politichna kul'tura // Ukraina v suchasnomu sviti. Konferencija ukrains'kih vipusknikov program naukovogo stajuvannja u SSHA. Yalta, 12–15 vereshja 2002 r. – Kyiv, 2002. – S.129–134.
3. Sipko O.S. Politychna svidomist' i politychna kul'tura suchasnoi Ukrainy: regional'ni osoblyvosti v konteksti problem formuvannja ukrains'koi politychnoi nacii // Visnyk HNU im. Karazina “Pytannja politologii”. – 2008. – №518. – S.25–36.
4. Pogorila N.B. Regional'ni podily v Ukraini: na prykladi politychnoi kul'tury // Politychna kul'tura: teorija, problemy, perspektyvy. – K., 2004. – S.63–81.
5. Proskurina O. Polityko-kul'turnyj vymir Donbas'kogo regionu // Politychnyj menejment. – 2008. – №2 (29).
6. Kerecman V.Ju. Dergavne reguljuvannja regional'nogo rozvytku: teoretichni ospekty: monografija / V.Ju. Kerecman. – K.: UADU, 2002. – 188 s.
7. Chumachenko M.G. Samovrjaduvannja i' ekonomichne reguljuvannja rozvytku regionu / Chumachenko M.G. // Region v systemi novyh ekonomichnyh i pravovyh vidnosyn: materialy Vseukrains'koi naukovoї konerencii. – Ivano-Frankivsk: Siversija, 2008. – S.6–12.

Kvasha O. P., political science, senior lecturer in the department philosophy, social and political sciences, Donbas's State Engineering Academy (Ukraine, Kramatorsk), kvasha-a@mail.ru

The modern framework for regional policy of Ukraine in the context of regional political culture (conceptually approach)

Examines the issues of regional policy in the context of regional political culture. The article analyzes the problems, major trends, as well as the formation of specific tasks that must be taken into account by public authorities in the development and implementation of state regional policy of Ukraine in the context of regional political culture. Determined that in Ukraine the regional political culture is characterized by a framework of regional policy. Defined and specified priority tasks in the sphere of regional policy in the near future.

Keywords: regional policy, political culture, decentralization, unitary state, federalism, and public administration.

Кваша А. П., кандидат политических наук, старший преподаватель кафедры философии и общественно-политических наук, Донбасская государственная машиностроительная академия (Украина, Краматорск), kvasha-a@mail.ru

Современные основы региональной политики Украины в контексте региональной политической культуры (концептуальный подход)

Исследуются проблемы региональной политики в контексте региональной политической культуры. В статье анализируются проблемы, основные тенденции, а также формирование конкретных задач, которые должны учитываться органами государственной власти при выработке и реализации государственной региональной политики Украины в контексте региональной политической культуры. Определено, что в Украине региональная

политическая культура является характерной основой региональной политики. Определены и указаны первоочередные задачи в сфере региональной политики на ближайшую перспективу.

Ключевые слова: региональная политика, политическая культура, децентрализация, унитарное государство, федерализм, государственное управление.

* * *

УДК 421.001

Кравченко В. И.
кандидат технических наук, доцент кафедры информационных технологий, Донбасская государственная машиностроительная академия (Украина, Краматорск);
Бородай А. В.
кандидат политических наук, старший преподаватель кафедры философии, Донбасская государственная машиностроительная академия (Украина, Краматорск), borodaj-anna@yandex.ru

АВТОМАТИЗИРОВАННЫЙ УЧЕТ ОТКРЕПИТЕЛЬНЫХ ТАЛОНОВ НА ИЗБИРАТЕЛЬНОМ УЧАСТКЕ НА ПРЕЗИДЕНТСКИХ И ПАРЛАМЕНТСКИХ ВЫБОРАХ В УКРАИНЕ

Исследован процесс создания программного обеспечения деятельности автоматизированного учета открепительных талонов на избирательном участке в президентских и парламентских выборах. Раскрывается широкий спектр компьютерных программ, математических моделей для оптимизации деятельности избирательного участка, в том числе и устранение фальсификаций. Подчеркнуто, что применение современных компьютерных технологий способствует оптимизации различных форм деятельности субъектов политической жизни общества.

Ключевые слова: политическая жизнь общества, политические партии, избирательный участок, компьютерные программы, математическая модель политического процесса.

(статья друкується мовою оригіналу)

Президентские и парламентские выборы являются основой политической системы Украины, стержнем политической коммуникации между властью и гражданским обществом.

Автоматизация работы избирательного участка очень ответственный процесс в подготовке и проведении выборов. Одновременно с учетом, избирателей, голосующих на выборах, она позволяет избежать голосования одним и тем же избирателем несколько раз на одном и том же участке или голосование одними и теми же избирателями на нескольких участках.

Целью данной работы является автоматизация учета открепительных талонов, выданных тем избирателям, которые голосуют не по своему месту прописки. Научная новизна работы – информационная модель процесса выдачи талонов. Практическая полезность – возможность использования программы, написанной на основании этой модели, на избирательном участке во время избирательной кампании.

От работы избирательных участков, насколько они объективны, прочно связаны с народом, в решающей степени зависят успехи и неудачи в реализации политических программ партий, президента.

Начало систематического изучения процессов и явлений политической коммуникации было положено работой Г.Лассуэлла, посвященной анализу феномена пропаганды в период первой мировой войны. Фундаментальные исследования в области политической коммуникации как “науки, изучающей природу и строение информационно-политической